

Ο πρωτοπόρος γιατρός Θανάσης Καστόρας

Ο Θανάσης Καστόρας είναι μαιευτήρας γυναικολόγος με εξειδίκευση στην εξωσωματική γονιμοποίηση, την επεμβατική υπερηχογραφία και την ενδοσκοπική χειρουργική, λαπαροσκοπήσεις υστεροσκοπήσεις Laser. Ανήκει στους πρωτοπόρους της εξωσωματικής γονιμοποίησης στην Ελλάδα. Εργάζεται σε κέντρα εξωσωματικής γονιμοποίησης από το 1984. Στις μονάδες αυτές έχει την ευθύνη της παρακολούθησης των προγραμμάτων εξωσωματικής γονιμοποίησης και των χειρουργικών δραστηριοτήτων από το 1991.

Η πρόεδρος του Συλλόγου Γυναικών στο Βλαχόπουλο

Ένας από τους δραστήριους συλλόγους της περιοχής μας που έχει καταγράψει στο ενεργητικό του πλουσιότατο έργο είναι και ο Σύλλογος Γυναικών του Δήμου Παπαφλέσσα που έχει έδρα το χωριό Βλαχόπουλο. Ο Σύλλογος ιδρύθηκε στις 11 Σεπτεμβρίου 1999 από τριάντα μέλη που έθεσαν τον εαυτόν στον κοινό σκοπό της πολιτιστικής αναβάθμισης και προβολής των παραδόσεων και των προϊόντων του δήμου. Πρόεδρος του Συλλόγου αυτή την περίοδο είναι η Αναστασία Μητσέα-Φράγκου, που βλέπουμε στη φωτογραφία. Η ίδια συνηθίζει να δηλώνει: «Σαν πρόεδρος συλλόγου γυναικών θέλω να νβοηθήσω, ώστε να μη χαθεί η παράδοση του τόπου μας. Παράλληλα θέλω να συμβάλω στην ενίσχυση της θέσης των γυναικών, κάτι που θεωρώ ότι είναι εντελώς απαραίτητο και αναγκαίο για την πρόοδο του τόπου μας».

Ο Κώστας Ηλιόπουλος από το Σκάρμιγκα

Ο Κώστας Ηλιόπουλος γεννήθηκε το 1967 και μεγάλωσε στο χωριό Μεταμόρφωση (Σκάρμιγκα). Αποφοίτησε από το Γυμνάσιο και Λύκειο Χώρας Μεσσηνίας. Εργάζεται ως υπάλληλος στο Αγρονομικό Τμήμα Καλαμάτας. Εκλέγεται για δύο τετραετίες Δημοτικός Σύμβουλος Δήμου Παπαφλέσσα. Διετέλεσε Αντιδήμαρχος το 2006-2008. Διετέλεσε πρόεδρος των Απανταχού εκ Μεταμορφώσεως καταγομένων. Γενικά είναι μια έντονη προσωπικότητα με σημαντικότερη κοινωνική προσφορά. Μια προσωπικότητα που τιμά τα χωριά μας γι' αυτό και η εφημερίδα μας θεωρεί χρέος την προβολή του μέσα από τις στήλες της.

ΤΟ ΒΛΑΣΗ

Το χωριό Ποταμιά

Δίπλα στο χωριό Σαπρίκι (Μεταξάδα) βρίσκεται το εγκατελειμμένο σήμερα χωριό Ποταμιά. Το χωριό Ποταμιά την περίοδο της Ενετοκρατίας και Τουρκοκρατίας ανήκε διοικητικά στο territorio, καζά ή βιλαέτι της Αρκαδίας ή Αρκαδίας, της ευρύτερης δηλαδή περιοχής με κέντρο τη σημερινή Κυπαρισσία. Στις πηγές απαντάται για πρώτη φορά το 1689 (Potamia), στην ενετική απογραφή του προβλεπτή Ιακώβου (Giacomo) Corner απογράφονται 12 άνδρες, 3 αρσενικά παιδιά, 9 γυναίκες και 1 κορίτσι, συνολικά 25 ψυχές. Σε ενετικά έγγραφα απογραφής της εκκλησιαστικής περιουσίας, χρονολογημένα στα τέλη του 17ου αιώνα, ο επίσκοπος Ανδρούσης, στην επισκοπή του οποίου υπαγόταν τότε το χωριό, σημειώνει: «Εις το χωρίον Ποταμιά είναι ναός του Άγιου Ιωάννου, και χαλασμένος» σε άλλο σημείο διαβάζουμε: «Εις το χωρίον Ποτάμια είναι ναός

του Προδρόμου, καί χαλασμένος». Στην ενετική απογραφή του Francesco Grimani, το 1700, η Potamia έχει 10 οικογένειες, σύνολο 51 άτομα. Το 1704 σημειώνεται (Potamia) από τον Giusto Alberghetti στο βιβλίο του Pier' Antonio Pacifico. Σε ένα αδημοσίευτο αναλυτικό τουρκικό κατάστιχο του 1715 (έναρξη της Β' Τουρκοκρατίας), που βρίσκεται στο Tapu Tahrir 880 της Κωνσταντινούπολης, μαθαίνουμε ότι η Ποταμιά «ανήκει στην Αρκαδία. Είναι στα βουνά. Πριν ήτανε ένα τιμάρι. Έχει 10 οικίες. Έχει 2 μύλους. Οι μύλοι ανήκουν στο μοναστήρι του Αϊ-Γιώργη στο Σαπρίκι. Οι ραγιάδες έχουν 850 στρέμματα (doniim)». Επίσης ότι «9 οικίες πληρώνουν το κεφαλοχάρατσο». Επιπλέον απογράφονται «10,5 ζευγάρια στάρι, 405 πρόβατα, 4 κυψέλες, 11 γουρούνια και 10 μουριές». Για το 1815 ο Rouqueville αναφέρει 4 οικογένειες και ότι ανήκει στα Κοντοβούνια, ένα από

τα τέσσερα κόλια, τμήματα δηλαδή, του καζά της Αρκαδίας. Το 1829 η Expedition Scientifique de Moree απογράφει στην Potamia 6 οικογένειες. Μετά την ίδρυση του Νεοελληνικού κράτους, η Ποταμιά συμμετείχε στον δήμο Φλεσιιάδος, ενώ από το 1912 μέχρι το 1997 αποτελούσε, μαζί με τη Βερισιτιά και το Σαπρίκι, συνοικισμό της κοινότητας Σαπρικίου η οποία μετονομάστηκε το 1927 σε κοινότητα Μεταξάδας. Παρακάτω αναφέρουμε τα μεγέθη που έχουμε στην διάθεση μας, ώστε να φανερί η πληθυσμιακή εξέλιξη του χωριού μέχρι τις ημέρες μας: 110 κάτοικοι (το έτος 1830), 39 (1835), 84 (1846), 64 (1851), 81 (1861), 72 (1879), 106 (1889), 136 (1896), 113 (1907), 118 (1920), 119 (1928), 110 (1940), 83 (1951), 67 (1961), 31 (1971), 7 (1981). Το 1896 παρατηρούμε τη μεγαλύτερη συγκέντρωση κατοίκων: 136 άτομα.

Ο Σακατράβαλος από το Κοντογόني

Ο «Σακατράβαλος», ήταν το παρατσούκλι ενός νέου παιδιού από το χωριό Κοντογόνη που είχε την ατυχία όταν γεννιόταν από κάποιο λάθος να παρουσιάσει παραμορφώσεις στο πρόσωπο και στα άκρα. Να πώς περιγράφει τη ζωή αυτού του παιδιού στο βιβλίο «Μεσσηνιακή Παράδοση Βίου» ο Πάνος Κοσμόπουλος: «...καθώς περπατούσε κάπως πλავιστά και παράξενα, ανεχόταν όλους τους εμπαιγμούς και τα πειράγματα εντελώς αδιαμαρτύρητα. Άλλωστε, τι θα μπορούσε να κάμει; Μόνον τα δυο του μαύρα όμορφα ματάκια βούρκωναν και γέμιζαν δάκρυα κάθε μέρα, χωρίς να στερεούνται! Στο σχολείο ένα Σεπτέμβρη-τόφερε σέρνοντας μια λιπόσαρκη μανούλα και τ' άφησε ανάμεσα σ' ένα σμάρι ολοζώντανα παιδόπουλα, πούπιαναν το λαγό στην τρεχάλα. Ο Δάσκαλος-νέος κι άπειρος-το δέχτηκε με τυπικό ενδιαφέρον και δεν έκαμε σχεδόν τίποτα, στα έξη χρόνια, για να γλυκάνει τον πόνο του. Αφού, τόβλεπε στη γωνιά του προαυλίου να σγαρλάει τα χαλικάκια με το ξυλάκι του ολομόναχο, να κάθεται και να κρυφοκλαίει την ώρα των ομαδικών παιχνιδιών και της γυμναστικής, να φεύγει κλαίγοντας τις ημέρες των σχολικών εκδρομών και ποτέ του δε συγκινιγόταν!». Και συνεχίζει ο Πάνος Κοσμόπουλος: «Πάντως, τελειώνοντας, πήρε το απολυτήριο, που έγραφε ολοκάθαρα, αυτό το «Σχεδόν καλώς πέντε»! Κι' από τότε χάθηκε από τον κόσμο το

σκληρό και ρίχτηκε στη βιοπάλη κάποιας μεγαλουπόλεως. Με συντροφιά το Θεό, το πείσμα που γεννάει η αντίδραση και τη μανούλα του, που σιγόλιωνε σα λαμπάδα κοντά του, για να γλυκάνει τον πόνο του και την αδυνασία του! Είκοσι πέντε χρόνια από τότε, παραμονές Λαμπρής, φάνηκε στο χωριό «μια αυτόματη λιμουζίνα». Με το σταμάτημα, φιλιά και καλοδεξίματα! Ο οδηγός της, με το συνηθισμένο του καρκινοβάδισμα ίδιος και απαράλλαχτος. Μα τι παράξενο! Δεν ήταν πια ο «σακατράβαλος», αλλά ο κύριος «Σ», που τον αγκάλιαζαν, τον φιλούσαν και τον προσκαλούσαν όλοι τους στα σπιτικά τους. «Καλώς το παλληκάρι μας!», «Καλωσόρισες λεβέντη μας. Κόπιασε στο φτωχικό μας!», «Καλώς το μορφονιό μας! Φούμισε το χωριό μας σήμερα!», «Καλώς τότε δεχτήκαμε γειτόνισσες!» Και κείνος, σαν να μην πίστευε στ' αυτιά του. Σαν σε όνειρο

έβλεπε κι άκουγε τα ίδια, τα γνώριμά του πρόσωπα, σχεδόν αμλήτος. Κι αναθυμόταν τους εμπαιγμούς τους, αλλά και τα λόγια του γερο-Θόδωρου του παππού του. Που, σαν γύριζε μετά τα βραδινά του ποτηράκια, αναθεμάτιζε τα στραβά και τ' ανάποδα της «Παληοκοινωνίας». «Αιντε καημένη Λωλόκοσμε! Όλα τα καλά και τα κακά, τα σουσούρα και τα κουσούρια, με τους παράδες τα ξαργυρώνεις». Κι ο Δάσκαλός του, ο ένοχος, ο μεγάλος ένοχος, αναλογίζεται σήμερα τη συμπεριφορά του και λαχταράει-αν γινόταν-να γυρίσει πίσω σε κείνα τα χρόνια! Να του χαϊδέψει τα μαλλιά, να του πει μπράβο, να του γράψει άριστα!...Αλλά τι κρίμα! Στη ζωή δεν υπάρχει πίσωστρατα!». (Απόσπασμα από το βιβλίο του Πάνου Κοσμόπουλου «Μεσσηνιακή Παράδοση Βίου»).

Στοιχεία εφημερίδας ΒΛΑΣΗ

Δίμηνη έκδοση του Συλλόγου των Απανταχού Βλασαίων «ΤΟ ΒΛΑΣΗ»
Συντάσσεται με ευθύνη του Διοικητικού Συμβουλίου
Ιδιοκτήτης:

Σύλλογος Απανταχού Βλασαίων «ΤΟ ΒΛΑΣΗ»
Δ/νση: Βλάση Μεσσηνίας Τ.Κ. 24014
Εκδότης-Διευθυντής: Παναγιώτα Μαρινοπούλου.
Δ/νση: Κανάρη 36, Καλαμάτα. Τ.Κ. 241100,
τηλ.6976670736

Σύνταξη-Επιμέλεια Ύλης: Τάσος Αποστολόπουλος.
Δ/νση: Δημητρακοπούλου 20,
Τρίπολη, τηλ. 6977278756